

at sætte et meget stort Apparat i Bevægelse, nemlig Anlægget af en formelig kriminel Sag imod de Paagjældende". Jeg gaar nu ud fra, at det kan være meget farligt at give den enkelte Overordnede en saadan Magt over sine Undergivne, at han uden videre skal kunne diktere dem en Multt. Den Underordnede bliver maasse derved udsat for en meget stor Vilkaarlighed. De Bestemmelser, som vi hidtil nærmest have haft i den Retning, indeholdes jo som bekendt i Reglementet af 21de November 1810, og jeg anser dem for fuldkommen tilstrækkelige. Jeg mener, at Jordemødrene efter dette Reglement vilde være meget bedre betryggede ligeoverfor en vilkaarlig Behandling af de Overordnede, end de ville være det paa den anden Maade. Det hedder i Reglementet, at det umiddelbare Opsyn med Jordemødervæsenet paaligger de underordnede Dvrigheder, og det er den bestiftede Læges Pligt at anvende den yderste Opmærksomhed paa, om nogen Uorden skal finde Sted, og forsaavidt det er Tilfælde, da at anmeldte Saadant for Dvrigheden. Men idet Sagen kommer frem for Dvrigheden, forekommer det mig, at Jordemoderen vil være meget heldigere stillet, idet hun da vil kunne gjøre sin Misfælse gjældende overfor Retten, og jeg er vis paa, at Dvrigheden ikke vil lade Sagen gaa hen uden nogle Underjøgelse og uden at høre Jordemoderens egen Forklaring. Skal derimod den bestiftede Læge, som nærmest har Tilsyn med Jordemoderen, kun indberette Sagen til Stiftsphysikus, saa kan jeg ikke faae Andet ud deraf, end at denne ogsaa, uden egentlig at indhente Jordemoderens Erklæring, kan diktere hende en Multt fra 2—100 Kr., eftersom han finder det passende og kun paa Angivelse fra Lægens Side. Det er dette, jeg finder meget uheldigt. Naar nu den høitærede Minister har sagt, at der hidtil har været endel Uvil tilfælde om Fremgangsmaaden ved saadanne Leiligheder, saa ser jeg slet ikke, at den nye § 4 i Grunden hæver denne Uvil; thi vil man ikke være uretfærdig mod Jordemoderen, maa man dog give hende Leilighed til at forklare sig, og hvor skal hun afgive denne Forklaring uden for Dvrigheden. Spørgsmaalet er, om virkelig denne Paragraf hæver Uvilten saaledes, at man for Fremtiden kan forbigaa Underdovrigheden og ubeslukkende kan holde sig til Lægen og Stiftsphysikus; men det kan jeg ikke se, at den gjør; tvertimod forekommer det mig, at der efter dens Vedtagelse vil være større Uvil om Fremgangsmaaden end tidligere. Jeg anser, som sagt, denne Paragraf for meget farlig, idet Jordemødrene derved ud-

sættes for vilkaarlig Behandling af de enkelte Overordnede; men desuden anser jeg Paragrafen for meget uheldig, eftersom det kun er en enkelt Side af Jordemødrenes Forhold, som deri omhandles, saa at det hele Forhold altsaa maa ordnes ved forskjellige Love. Den nye Paragraf lader jo nemlig blive staaende andre Forhold, som ere nævnte i Anordningen af 1810, og naar man vil have tilstrækkelig Bessed om Jordemødrenes Forhold, deres Rettigheder og Pligter, er det ikke nok at faae fat i den nye lille Lov, men man maa gaa tilbage til en anden, ældre Lov. Efter min Mening burde man, naar man ellers finder det nødvendigt at træffe nærmere Bestemmelser om Jordemødrenes Forhold, samle alt derhen hørende under Et. Jeg tror ogsaa, at det ærede Udvalg havde gjort Klogt i at optage Jordemødrenes hele Lønningsforhold i Loven, istedetfor at man ellers for at faae Bessed skal søge til forskjellige andre ældre Love. Man kunde forresten til den sidste Paragraf, hvor der siges: Denne Lov gjælder ikke for Hærerne, gjøre den Tilføjning, at Loven heller ikke gjælder for Husmand, idet disse maa søge Oplysning om, hvad de skulle betale, i en anden ældre Lov. — Jeg skal saaledes tilraade det ærede Thing at vedtage vort Endringsforslag om at lade § 4 udgaa, navnlig for ikke at udsætte Jordemødrene for Vilkaarlighed fra enkelte Overordnedes Side, men ogsaa fordi jeg vilde anse det for heldigere at have Bestemmelserne, vedrørende Jordemødrenes Forhold, samlede i een Lov.

Justitsministeren (Klein): Forsaavidt det ærede Udvalg gennem sin Ordfører har udtalt, at Udvalget har underkastet det Spørgsmaal en Overveielse, som jeg tillod mig at henstille til Udvalget ved 2den Behandling, nemlig, om der ikke maatte findes Anledning til at nedsætte Minimum af de faste Lønninger fra 100 til 80 Kr., har jeg jo Anledning til at være Udvalget forsaavidt erkjendelig. Naar Udvalget imidlertid er kommet til det Resultat, at man ikke vilde gaa ind paa en saadan Nedsettelse, da er det Noget, hvorved jeg for mit personlige Vedkommende ikke kan føle nogen stor Skuffelse. Det er en Selvsøge, at jeg i og for sig ikke meget stærkt attraar, at denne Minimumsøn nedsættes fra 100 til 80 Kr. Saaledes som jeg tillod mig at udtale ved Sagens 2den Behandling, var min Henstilling til Udvalget navnlig grundet paa den Betragtning, at jeg mente, det nullig vilde kunne berede Sagen Banstigeligheder paa et andet Sted, naar der aab-